

РЕШЕНИЕ

№ 3499

гр. София, 27.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ ЦВ. СЛАВОВА
като разгледа докладваното от МИРОСЛАВА П. ИЛЕВА Гражданско дело № 20221110163921 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.422 ГПК.

Столична община е предявила срещу Р. Й. А. искове по чл.236, ал.2 ЗЗД и чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 8341,40 лева - обезщетение за ползване на общински жилищен имот – ап.91, находящ се в гр. София, ж. к. „Д*“, бл. 6, вх. Д, ет. 1, за периода от 01.01.2013г. до 21.09.2021г., което ползване е осъществено след прекратяване на договор за наем на същия имот въпреки изрично противопоставяне от страна на наемодателя, ведно със законната лихва от 21.09.2021г. (датата на подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане, както и за сумата от 8426,93 лева - обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода от 15.12.2012г. до 21.09.2021г., за които вземания е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 54891/2021 г. на СРС, 64 – ти състав.

Ищецът твърди, че със заповед № ЖН – 77- А – 13/91 от 03.06.1993г. Й.А.А. бил настанен в общинско жилище, находящо се гр. София, ж. к. „Д*“, бл. 6, вх. Д, ет. 1, ап. 91. Поради неплащане на наемната цена и консумативните разноски наемното правоотношение било прекратено със заповед № 753/07.07.2005г. на кмета на Столична община, район „И*“, връчена на 11.07.2005г. От връчване на последната заповед до смъртта на Й.А., настъпила на 12.01.2011г., последният не освободил процесния имот. Й.А. имал и натрупани задължения за лихва за периода от м.07.2009г. – 12.01.2011г. в размер общо на 3886,18 лева. След смъртта на бившия наемател Й.А. в имота продължила да живее неговата дъщеря и единствена негова наследница – ответницата Р. А.. Същата не заплатила натрупаните задължения за лихва в размер на 3886,18 лева, включени в наследствената маса. Не заплатила и обезщетение за ползване на имота през процесния период, което дължала на лично основание. Върху последното главно задължение в размер на 8341,40 лева се дължало и обезщетение за забава в размер на законната лихва в размер на 4440,75 лева. Ищецът периодично предупреждавал ответницата, че дължи обезщетение за ползване на имота и консумативните разноски и че ако не изпълнява задълженията си, жилището ще бъде принудително иззето. Въпреки това ответницата не плащала наема и не освободила

жилището. Във връзка с периодично изпращаните от ищеца покани ответницата подавала декларации със заявена готовност за разсрочено издължаване на сумите, а именно : декларация с рег. № 7500-259/14.11.2012г., декларация № 7500-16/15.01.2014г., декларация с вх. № 750-216/30.07.2014г. и декларация № РИС 17-ГР94-1702/19.10.2017г. С подадените декларации ищцата признавала дължимостта на претендираните вземания и това имало за последица прекъсване на давността съгласно чл.116, б.„а“ ЗЗД. Предвид обстоятелството, че ответницата и нейният наследодател не са предприели връщане на наетия апартамент след прекратяване на наемното правоотношение и въпреки изричното противопоставяне от наемодателя (ищец) на основание чл.236, ал.2 ЗЗД ответницата дължала 106 вноски за периода от м.01.2012г. – 21.09.2021г. в размер на 8341,40 лева и обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 15.12.2022г. – 21.09.2022г. (предвид уточнителна молба с вх. № 51313/23.02.2023г. – л.39 от делото) в размер на 8426,93 лева (съгласно уточнителна молба с вх. № 195882/10.07.2023г.).

Ответницата е подала отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва исковете. Възражава, че претендираните вземания, възникнали след смъртта на бившия наемодател, не могли да се квалифицират по чл.236, ал.2 ЗЗД, а следвало да се търсят на основание чл.59 ЗЗД. Ответницата не дължала самостоятелно пълния размер на обезщетението за ползване, защото през процесния период в процесния имот живеели и други пълнолетни лица, видно от адресната им регистрация. Позовава се на изтекла погасителна давност на вземанията за главница и лихва при приложение на 5 – годишен давностен срок спрямо главницата и 3 – годишен давностен срок спрямо вземането за лихва. Оспорва твърдението, че с подадените декларации ответницата е признала претендираните задължения, защото признанието по чл.116, б.„а“ ЗЗД следвало да се извърши изрично и недвусмислено и то преди изтичане на давностния срок. Ищцата била поискала опрощаване на задълженията или сключване на договор за наем.

Софийски районен съд, като взе предвид предявените искове, възраженията срещу тях и доказателствата по делото, намира следното:

По иска по чл.236, ал.2 ЗЗД :

Страните не спорят, а и от приетата заповед № ЖН – 77-А – 13/19 от 03.06.1993г. (л.15 от делото) се установява, че в процесния апартамент е бил настанен Й.А.А. и неговата съпруга Л.Р. А.. При това не се спори и се установява, че въз основа на посочената заповед е установено наемно правоотношение между Й.А.А. и неговата съпруга Л.Р. А., в качеството на наематели, от една страна, и Столична община като наемодател, от друга –, по реда на Закона за наемните отношения (отм.).

Установява се също така, че със заповед № 753/07.07.2005г. (л.19 от делото) на основание чл.46, ал.1, т.1 ЗОС поради неплащане на наемна цена и консумативни разноски е прекратено наемното правоотношение с Й.А.А. спрямо процесния имот, като е разпоредено в 14 – дневен срок същият да освободи имота. Заповедта е връчена на 11.07.2005г., което е удостоверено с подписите на двама свидетели. При това съдът приема, че договорът за наем е прекратен на 11.07.2005г.

Й.А.А. е починал на 12.01.2011г., като единствена негова наследница е дъщеря му - ответницата Р. Й. А., видно от приетите като доказателства по делото препис – извлечение от акт за смърт и удостоверение за наследници на Й.А.А. (л.20 и л.21 от делото).

Не е спорно между страните, а от събраните по делото писмени доказателства, вкл. декларации на ответницата (декларация с вх. № 7500-259/14.11.2012г. – л.24 от делото, декларация с вх. № 7500-16/15.01.2014г. – л.27 от делото, декларация с вх. № 7500-216/30.07.2014г. – л.28 от делото и декларация с вх. № РИС17-гр94-1702/19.10.2017г.) се установява, че ответницата е продължила да ползва имота след смъртта на бившия наемател Й.А., като това ползване е продължило и през процесния период.

Неоснователен е доводът, че отговорност от ответницата като наследница на бившия наемодател за неплатени задължения за ползване на имота следва да се търси на основание чл.59 ЗЗД, а не въз основа на предявения иск по чл.236, ал.2 ЗЗД. В случая фактическата власт върху имота (ползването) е установено от страна на ответницата в качеството ѝ на наследник на бившия наемател Й.А.. Ответницата е в същото правоотношение с ищеца, в каквото е бил и наследодателят ѝ преди настъпване на неговата смърт, породено от ползването на имота след прекратяване на договор за наем въпреки изричното противопоставяне на наемодателя – ищец. При това квалифицирането на спорното право по чл.236, ал.2 ЗЗД съответства на заявените в исковата молба обстоятелства.

Предвид горното на основание чл.236, ал.2 ЗЗД ответницата дължи на ищеца обезщетение за ползване на процесния имот през процесния период, след като в качеството си на наследник на бившия наемател Й.А. е продължила да ползва имота след прекратяване на наемния договор въпреки противопоставянето на наемодателя. Неоснователен е доводът, че тя не е единствен адресат на задължението предвид адресната регистрация на други пълнолетни лица на процесния имот. Ответницата упражнява фактическа власт върху имота в качеството си на единствен наследник на бившия наемател, продължил ползването след прекратяване на наемното правоотношение, поради което само тя е длъжник на вземането по чл.236, ал.2 ЗЗД.

Размерът на обезщетението за ползване съгласно чл.236, ал.2 ЗЗД не може да е по – нисък от наемната цена, като може да се равнява и на средната пазарна цена само ако тя е по – висока от уговорената наемна цена - в този смисъл е решение № 391 от 26.05.2010 г. на ВКС по гр. д. № 765/2009 г., III г. о., ГК. В случая ищецът, който определя обема на търсената защита (чл.6, ал.2 ГПК), претендира обезщетение в размер на наемната цена, поради което ирелевантен е средният пазарен наем на имота. Видно от приложената справка от счетоводна програма, поддържана при ищеца (л.8 и сл. от делото), наемната цена възлиза на сумата от 79,24 лева на месец, който размер на наемната цена не е оспорен от ответницата. В счетоводната справка за процесния период е отчетено плащане на задължение за м.01.2013г. в размер на 58,04 лева. Не може да се приеме доводът на ответницата, че неправилно направените от нея плащания са отнесени в погашение на стари задължения преди процесния период. При недоказан упражнен от ответницата избор на това кое главно задължение се плаща, следва да се приложи редът на погасяване на задълженията по чл.76, ал.1 ЗЗД, т.е. с извършените плащания да се погасяват най – старите задължения. Редът за погасяване по чл.76, ал.2 ЗЗД се отнася до поредността, в която се погасява главницата и лихвата на най – старите възникнали парични задължения - в този смисъл е Тълкувателно решение № 3/2017г. по тълк.д. № 3/2017г. на ОСГТК на ВКС.

При това съдът приема, че за процесния период м.01.2013г. – 21.09.2021г. неплатеният размер на обезщетението по чл.236, ал.2 ЗЗД възлиза на сумата от 8262,16 лева (105 бр. месечни суми x 79,24 лева = 8320,20 лева – 58,04 лева). В дължимата сума за процесния период не следва да се включва последната сума от счетоводната справка, дължима за м.10.2021г., която не е включена в предмета на делото и чиято изискуемост настъпва след завеждане на делото (21.09.2021г. – чл.422, ал.1 ГПК).

Предвид горното неплатеният размер на главното задължение е в размер на 8262,16 лева.

По възражение за изтекла погасителна давност :

Вземането по чл.236, ал.2 ЗЗД се погасява с общата петгодишна давност съгласно чл.110 ЗЗД, защото по характера си това не е вземане за наемна цена, а представлява обезщетение, дължимо след прекратяване на договора за наем, което има за цел да обезщети наемодателя за ползата, от която е лишен поради това, че поради неосвобождаване на имота от наемателя, респ. неговите наследници, не може да го отдаде под наем на друго лице. Обезщетението по чл.236, ал.2 ЗЗД почива на общата забрана за неоснователно обогатяване

и подобно на обезщетението по чл.59 ЗЗД процесното вземане по чл.236, ал.2 ЗЗД няма периодичен характер и за него не се прилага кратката погасителна давност по чл.111 б.„в“ ЗЗД.

В случая ищецът се е позовал на прекъсване на давността на основание чл.116, б.„а“ ЗЗД посредством приетите по делото декларации от ответница, адресирани до ищеца. Ответницата оспорва характера на декларациите като признание, прекъсващо течението на давностния срок.

Признаването на вземането по чл. 116, б. „а“ ЗЗД е изявление с удостоверителен характер или действие на носителя на задължението, с което той потвърждава категорично и недвусмислено съществуването на все още неизпълнено конкретно задължение към неговия кредитор, което следва да е адресирано до кредитора или до негов представител. Признаването на вземането по смисъла на чл. 116, б. „а“ ЗЗД следва да се отнася до съществуването на самото задължение, а не само до наличието на фактите, от които произхожда. Същото следва да бъде направено, след като е започнала да тече погасителната давност и преди нейното изтичане. В посочения смисъл е Тълкувателно решение № 4 от 14.10.2022 г. на ВКС по т. д. № 4/2019г.

Ищецът се е позовал на приетите по делото декларации (декларация с вх. № 7500-259/14.11.2012г. – л.24 от делото, декларация с вх. № 7500-16/15.01.2014г. – л.27 от делото, декларация с вх. № 7500-216/30.07.2014г. – л.28 от делото и декларация с вх. № РИС17-гр94-1702/19.10.2017г. – л.30 от делото) от ответницата, адресирани до ищеца. Установява се, че същите са подадени във връзка с отправени от ищеца покани за плащане на задължения за ползване на процесния имот без основание и отправени предупреждения за принудително изземване на имота, а именно това са следните доказателства : писмо с изх. № 7500-259(1)/03.06.2013г., получено от ответницата на 06.06.2013г., видно от известието за доставяне (л.25 – лице и гръб), писмо с изх. № 7500-1/02.01.2014г., получено на 07.01.2014г., видно от известието за доставяне (л.26 – лице и гръб) и писмо с изх. № РИС17-ГР84-1679/16.10.2017г., получено на 18.10.2017г., видно от известие за доставяне (л.29 – лице и гръб). С посочените по - горе декларации ответницата е поела задължение да погасява натрупаните задължения чрез месечни вноски в определен размер. При това съдът приема, че след като с посочените декларации, подадени в отговор на получени писма за дължимост на конкретни суми за ползване на имота и лихви за забава, ответницата е поела ангажимент спрямо ищеца за погасяването им, тя е признала дължимостта на претендираните от нея суми. Декларациите са подавани в интервали от време, всеки от които не надхвърля приложимия спрямо главното вземане 5 – годишен давностен срок. Предвид изложеното декларациите, на които се е позовал ищецът, имат характер на признание по чл.116, б.„а“ ЗЗД с правна последица прекъсване на давността. От последната декларация на 19.10.2017г., с която ищцата е поела ангажимент за доброволно плащане на натрупаните задължения, до завеждане на делото на 21.09.2021г. (с подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение – чл.422, ал.1 ГПК) не е изтекъл приложимият петгодишен давностен срок.

От изложеното следва, че главното вземане не е погасено по давност. При това искът по чл.236, ал.2 ЗЗД следва да се уважи до сумата от 8262,16 лева, ведно със законната лихва от подаване на заявление за издаване на заповед за изпълнение, когато искът се счита за предявен (чл.422, ал.1 ГПК) – 21.09.2021г., до окончателното плащане и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер.

По иска по чл.86, ал.1 ЗЗД:

Вземането за обезщетение по чл.236, ал.2 ЗЗД има характер на обезщетение за пропуснати ползи и се определя като глобална сума, то няма периодичен характер, каквото е вземането за наем. В случая няма определен срок за изпълнение на главното вземане, поради което ответницата изпада в забава, след като бъде поканена от кредитора – чл.84, ал.2 ЗЗД – в този смисъл е решение № 146/01.12.2010г. по т.д. № 934/2009г. на ВКС, II ТО,

решение № 54/11.07.2011г. по т. дело № 377 по описа за 2010г. на ВКС, II ТО.

Покани за плащане на дължимите суми по чл.236, ал.2 ЗЗД са отправяни до ответницата и това са писма, получени съответно на 06.06.2013г., на 07.01.2014г. и на 18.10.2017г. (посочени по – горе), както и още писмо с изх. № ПИС17-ГР94-17.02/02.08.2018г., получено на 07.08.2018г., видно от известие за доставяне (л.31 – лице и гръб) и писмо с изх. № РИС19-ГР94-144/22.01.2019г., получено на 11.02.2019г., видно от известие за доставяне (л.32 – лице и гръб). Последните представени по делото писма - с изх. № РИС20-ГР94-1177/28.08.2020г. и изх. № РИС21 – ГР94-82/13.01.2021г. (л.33 – лице и гръб и л.34 – лице и гръб) няма данни да са получени от ответницата, защото в известието за доставяне е посочено, че адресатът отсъства. Извод за получаване на последните две писма не следва от по – късно подадената молба от ответницата с вх. № РИС22- ГР94-1381/03.06.2022г. (л.35 от делото), с която същата признава наличието на стари задължения към ищеца (без да са конкретизирани по размер и период) и моли да ѝ се даде възможност за сключване на споразумение за плащането им и за опрощаване на част от тях, като в тази връзка посочва обстоятелства от здравословен и личен характер, които я затрудняват в издължаването.

Предвид горното съдът приема, че ответницата е изпаднала в забава за плащане задълженията за главницата от 07.06.2013г. (датата след получаване на първата покана за плащане на главни задължения, включени през процесния период) до 21.09.2021г. (завеждане на делото), като обезщетението за забава е дължимо върху главницата за периода 01.01.2013г. – 11.02.2019г. За главните задължения за периода от 11.02.2019г. (последната получена покана) до завеждане на делото (21.09.2021г.) няма данни за получена от ответницата за плащане, поради което за главните задължения за периода 11.02.2019г. – 21.09.2021г. не се дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва. В случая съдът съображава, че с получаване на поканата на 06.06.2013г. ответницата е изпаднала в забава за плащане на задължението за главницата за периода 01.01.2013г. – 05.06.2013г. и дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва върху това главно задължение, възлизащо на 396,20 лева (определено от съда на основание чл.162 ГПК), за периода на забавата 07.06.2013г. – 21.09.2021г., което определено от съда на основание чл.162 ГПК, възлиза на сумата от 333,58 лева. С получаване на поканата на 07.01.2014г. ответницата е изпаднала в забава на 08.01.2014г. за плащане на главното задължение, натрупано за периода 06.06.2013г. – 07.01.2014г., възлизащо на 633,92 лева (определено от съда на основание чл.162 ГПК), като определено на основание чл.162 ГПК обезщетението за забава в размер на законната лихва за период на забавата 08.01.2014г. – 21.09.2021г. възлиза на сумата от 490,33 лева. С получаване на поканата на 18.10.2017г. ответницата е изпаднала в забава на 19.10.2017г. за заплащане на главните задължения, натрупани за периода 07.01.2014г. – 18.10.2017г., възлизащи на 3565,80 лева (определено от съда на основание чл.162 ГПК), и размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху последната главница за период на забавата 19.10.2017г. – 21.09.2021г. възлиза на сумата от 1420,37 лева, определено от съда на основание чл.162 ГПК. С получаване на поканата на 07.08.2018г. ответницата е изпаднала в забава на 08.08.2018г. за плащане на главните задължения, натрупани за периода 18.10.2017г. – 07.08.2018г., възлизащи на сумата от 792,40 лева (определено от съда на основание чл.162 ГПК), като размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху последната главница за период на забавата 08.08.2018г. – 21.09.2021г. възлиза на сумата от 251,15 лева. С получаване на поканата на 11.02.2019г. ответницата е изпаднала в забава на 12.02.2019г. за заплащане на главните задължения, натрупани за периода 07.08.2018г. – 11.02.2019г., възлизащи на сумата от 396,20 лева (определено от съда на основание чл.162 ГПК), като обезщетението за забава в размер на законната лихва върху последната главница за периода на забавата 12.02.2019г. – 21.09.2021г. възлиза на сумата от 104,88 лева, определено от съда на основание чл.162 ГПК. Размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва е определен от съда съгласно чл.86, ал.2 ЗЗД и действащите през процесния период постановления на МС за

определяне на законната лихва, според които законната лихва се определя в размер на основния лихвен процент на БНБ плюс 10 пункта.

В обобщение на горното, размерът на обезщетението за забава в размер на законната лихва върху главните задължения, възникнали в периода 01.01.2013г. – 11.02.2019г., за общ период на забавата 07.06.2013г. – 21.09.2021г., възлиза на сумата от 2600,31 лева.

Следва да се посочи, че съобразно посоченото в исковата молба претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД включва натрупани задължения за лихва за забава, за които е отговорял наследодателят Й.А., в размер на 3886,18 лева, и които се търсят от ответницата в качеството ѝ на наследник и сумата от 4440,75 лева, за което задължение за лихва ответницата отговаря за собствената си забава. В тази връзка, както в заповедното производство (уточнителна молба от 11.04.2022г.), така и в исковото производство (уточнителна молба на л.39 от делото) изрично като начална дата на периода на забавата е посочена дата 15.12.2012г. От това следва, че претенцията по чл.86, ал.1 ЗЗД не се отнася до забава в плащане на главни задължения, които са възникнали преди м.01.2013г., макар и в счетоводната справка на ищеца да са отразени и такива задължения, доколкото предметът на защита се определя от ищеца – чл.6, ал.2 ГПК и в инициираното производство по чл.410 ГПК предметът на делото се очертава в заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Предвид изложеното съдът приема, че предметът на делото не включва задължения по чл.86, ал.1 ЗЗД, натрупани преди 15.12.2012г.

По възражението за погасителна давност :

Вземанията за лихви се погасяват с тригодишна давност – чл.111, б.“в“ ЗЗД. Давността се прекъсва с признаване на вземането – чл.116, б.“а“ ЗЗД, като давността може да бъде прекъсната само ако не е била изтекла. Предвид изложеното и съобразно подадените от ответницата декларации задълженията за лихва са признати, както следва с декларация с вх. № 7500-16/15.01.2014г. (л.27 от делото), декларация с вх. № 7500-216/30.07.2014г. (л.28 от делото) и декларация с вх. № РИС17-ГР94-1702/19.10.2017г. (л.30 от делото). След прекъсването на давността, настъпило с признание на дълга, започва да тече нова давност – чл.117 ГПК. При това с подаване на декларацията от 30.07.2014г. започва да тече нов тригодишен давностен срок за акцесорното вземане и той е изтекъл на 30.07.2017г., т.е. преди подаване на следващата декларация с признание на вземане за лихва на 19.10.2017г. От това следва, че задълженията за лихва, натрупани преди 30.07.2017г. са погасени по давност. След подаване на декларацията на 19.10.2017г. няма други действия от ищцата, от които може да се направи извод, че е признала акцесорните задължения. При това непогасени по давност са акцесорните вземания за период на забавата от 21.09.2018г. (три години преди завеждане на делото) до 21.09.2021г. върху главни вземания, натрупани от 01.01.2013г. - 11.02.2019г., чийто размер на основание чл.162 ГПК съдът определя на 5705,28 лева. Размерът на обезщетението за забава за посочения период на забавата върху посочената главница възлиза на сумата от 1738,52 лева.

Предвид изложеното искът по чл.86, ал.1 ЗЗД следва да се уважи до сумата от 1738,52 лева за период на забавата 21.09.2018г. – 21.09.2021г. и да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер и за остатъка от периода.

По разноските:

Ищецът има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете. За настоящото производство от разноски в общ размер от 431,77 лева (държавна такса и юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер от 100 лева съгласно чл.25, ал.1 НЗПП поради невисоката правна и фактическа сложност на делото) на ищеца се следват разноски в размер на 257,51 лева, а за заповедното производство от разноски в общ размер от 385,37 лева съразмерно се следват разноски в размер на 229,83 лева.

На адв. Г. Г., предоставил безплатна правна помощ на ответницата за настоящото

производство, видно от представения договор за правна защита и съдействие, на основание чл.38, ал.2 ЗА следва да се присъди адвокатско възнаграждение, като при пълен размер на възнаграждението от 1909,15 лева (чл.7, ал.2, т.3 НМРАВ) съразмерно с отхвърлената част от исковете следва да се присъди възнаграждение от 770,53 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.422 ГПК, че Р. Й. А., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ул. „Веслец“ № 2, ет.1 (над партер), ап.2 – адв. Г., дължи на Столична община, адрес за призоваване : гр. София, бул. „Кръстю Пастухов“ № 18, на основание чл.236, ал.2 ЗЗД сумата от 8262,16 лева - обезщетение за ползване на общински жилищен имот – ап.91, находящ се в гр. София, ж. к. „Д*“, бл. 6, вх. Д, ет. 1, за периода от 01.01.2013г. до 21.09.2021г., което ползване е осъществено след прекратяване на договор за наем на същия имот въпреки изрично противопоставяне от страна на наемодателя, ведно със законната лихва от 21.09.2021г. (датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение) до окончателното плащане и на основание чл.86, ал.1 ЗЗД сумата от 1738,52 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва за период на забавата 21.09.2018г. – 21.09.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска по чл.236, ал.2 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 8341,40 лева и иска по чл.86, ал.1 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 8426,93 лева и за период на забавата 15.12.2012г. – 20.09.2018г.

ОСЪЖДА Р. Й. А., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. София, ул. „Веслец“ № 2, ет.1 (над партер), ап.2 – адв. Г., да плати на Столична община, адрес за призоваване : гр. София, бул. „Кръстю Пастухов“ № 18, на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 257,51 лева – разноси за настоящото производство и сумата от 229,83 лева – разноси за заповедното производство.

ОСЪЖДА Столична община, адрес за призоваване : гр. София, бул. „Кръстю Пастухов“ № 18 да плати на адвокат Г. Д. Г., САК, адрес на упражняване на дейността : гр. София, ул. „Веслец“ № 2, ет.1 (над партер), ап.2, на основание чл.38, ал.2 ЗА сумата от 770,53 лева – адвокатско възнаграждение за настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____